

om, naar Alberstillæg skal indtræde, og til Kumulation, men disse ere ogsaa Spørgsmaal, der kunne sættes i Klasse med det Spørgsmaal, om et Sædtillæg bliver beregnet rigtigt eller ikke. Det kunde vistnok være meget ønskeligt, at den ærede Rigsdagsmand vilde stemme for Loven, om ogsaa denne Paragraf bliver staaende; men jeg antager iøvrigt, at Loven vil blive vedtagen alligevel, om han ogsaa stemmer imod den.

S. Sags: Jeg har allerede ved 2den Behandling havt Leilighed til at udtale mig om denne § 35. Jeg vil ikke stemme for Loven, dersom denne Paragraf skal blive vedtagen, selv med den Forandring, Udbalet har foreslaaet. Jeg troer ikke, at det vil være nyttigt at gaae ind paa denne Sag i den Udstrækning, som den unægtelig fortjener. Jeg har ikke stort Haab om, at Fleertallet kan vindes for min Anskuelse, og jeg troer at have taget de Reservationer, som jeg anseer for nødvendige med Hensyn til de Følger, et saadant Skridt kan have. Jeg skal nærmest indskrænke mig til at nedlægge en Indsigelse mod, hvad den ærede Ordfører fremsatte; man vil ikke i mindste Maade tilfidesætte Bevillingsmyndigheden (Tscherning: Jo!). Ja, det ærede Medlem siger Jo, dette „Bevillingsmyndigheden“ er et af de ulykkelige Ord, som man udtaster. Naar man vil opretholde et Princip, som man anseer for rigtigt, saa maae disse ulykkelige Frafer, om at Bevillingsmyndigheden gaar til Grunde, frem. Hvori krænktes Bevillingsmyndigheden? (Tscherning: Frafer?). Ja, Frafer! Det var længe, førend Bevillingsmyndigheden blev givet her i Landet, at jeg tillod mig at henlede Opmærksomheden paa, at den egentlige Garanti for et Folks Frihed ligger i, at Domsmagten er ordnet paa en saadan Maade, fremtræder med en saadan Styrke baade ligeoverfor den lovgivende Magt og Administrationen, at ethvertsomhelst Spørgsmaal, hvor der er Tale om Lovens Fortolkning, bliver henlagt under Domstolene, og at, dersom man i noget Punkt, ledet af en eller anden Bevæggrund, svækker Domsmagten, er man inde paa et overordentlig farligt Omraade, fordi man ikke veed, i hvilket andet Til-

fælde, hvor man vil føle sig meget lidet tjent dermed, Ens eget Feilgreb kan anvendes mod En selv. Her har man nu et Par Domme, som man ikke billiger, og saa griber man strax til i en Lov at kaste en Bestemmelse ind af en saa indgribende Natur som denne! Hvorfor have vi i Grundloven indsat en Bestemmelse om, at Domstolene skulle paakjende Spørgsmaal om Dvirighedsmyndighedens Grændser? Er det ikke netop i Betragtning af, at vi skulle søge det sande Værn for et Folks Frihed i selvstændige Domstole, der kunne paakjende ethvert Spørgsmaal, hvor det gjælder Loves Fortolkning, der har Betydning for Borgernes Ret? (Tscherning leer). Ja, det ærede Medlem maa virkelig holde sig en Smule rolig nu (Tscherning: Jeg siger jo ikke et Ord, men jeg leer blot; jeg maa vel have Lov til at lee ad det latterlige!).

Formanden: Maa jeg anmode det ærede Medlem om at afholde sig fra at afbryde Taleren.

S. Sags: Ja, det ærede Medlem finder Meget latterligt, hvad der vedrører Domsmagten; han har bestandig, men uden Held, bestridt en betryggende Ordning deraf. Men ligesom denne Ordning af Domsmagten skal komme den ringeste Borger tilgode, saaledes skal den ogsaa komme andre Borgere tilgode. Hvorfor skulle Embedsmændene her stilles anderledes end den ringeste Mand i Landet? Det er at drive den urimelige Frygt for Embedsvæsenet, denne Frygt for, at Embedsmændene skulle blive stillede i et uafhængigt Forhold, som man ikke ønsker, til en saadan Yderlighed, at man vil vende det, man gjør, imod sig selv. Have vi saaledes undtaget en væsentlig Deel af Love fra Domstolenes Fortolkning, kan man meget snart komme til at undtage ogsaa andre Ting. Nu siger den ærede Ordfører: Det er klare Love. Ja, gid vi kunde give saa klare Love, at der albrig var Tale om Fortolkning; det vare vi bedst tjente med, men det er virkelig at stille sig selv noget vel høit, naar man vil troe at kunne give saa klare, udtømmende Bestemmelser, at slet intet Tvivlsmaal kunde opstaae. Den ærede Ordfører har jo allerede